

Extract

Departement

van

Justitie

2. Afdeling A.

N 123.

2. Gravenhage 23 October 1896.

Wat art II. N 11 betreft, zoo eerb het mij
voorkomen dat op de gronden, nader in de nota uiteengezet, en
einddaad hemer bestaan, de opsomming der daaren genoemde
strafbare feiten in het tractaat te behouden. Daar die feiten
volgens de verklaring der Britsche regering, vallende onder
het begrip „verdelstening” volgens Nederlandsch recht, vol-
gens het Engelsch recht niet als „ombezwernent” kunnen
worden gequalificeerd: - Ombezwernent alleen zoo verhalve
te beperkt zijn, en blykbaar niet omvatten de misdrijven ge-
meend in art 322 & 323 wetboek van Strafrecht.

Tegen de samenroeping van de nummers 7 en 11 het
een nummer kan geen bezwaar bestaan, integendeel op grond
van het voorgaande komt mij die samenroeping zeer ge-
revenscht voor, omdat in den Nieuw tekst enkel de woorden
„verdelstening, of diefstal” kunnen worden gebezigd, terwijl de
in

L. G. den Heere Minister van Koloniën

in den Engelschen tekst nader omschreeven misdrijven alleen om,
dat het algemeen begrip van verduistering kunnen worden gebracht.

Met den voorgestelden tekst van art. 8, regende de
voorloopige aanhouding, kan ik mij in het algemeen wel
vereenigen. Intusschen dat in de derde alinea van het artikel
de termijn, na welken de aangehoudenene in vrijheid zal
moeten worden gesteld, veranderd dienen te worden, daar
krachtens art 10 der wet van 6 April 1875 / Stbl. N 66 / die
termijn niet langer mag zijn dan 20 dagen na de dagteke-
ning van het bevel van aanhouding, indien de aanvraag tot
aanhouding namens eene Europeesche regering is gedaan.
In eenen termijn van 30 dagen kan overigens nietsdein niet over,
den bevestigde.

Nok bestaat er bij mij geene bedenking, om de eerste
paragraaf van art. XIII in overeenstemming te brengen met de
eerste paragraaf van art. XII door vóór het woord „Neder-
lands“ in te leechen de woorden „dominions of the“.

Overigens zij ontrent deze paragraaf opgemerkt, dat
onder de woorden „the officer of justice“ wordt verstaan de
Officier van justitie wiens taak het is om, krachtens art 13
der uitlewingswet, binnen drie dagen na de aanhouding
van den opgeëischten persoon, of zoo deze geen plaats heeft
gehad of reeds vóór de aanvrage daartoe is geschied, bin-
nen 3 dagen na daartoe door de regering te zijn aangeschre-
ven, te requireren dat de opgeëischte persoon door de rechtbank
zoude gehoord, en dat dix haar advies uitbrengen over het

al of niet bestaan der gemaagde uitlevering.

De officier van justitie zelf heeft zich echter van alle
advies dienaangaande te onthouden.

De voorgewekte tekst van § 3 van art. XIII thans in
overeenstemming gebracht met de Engelsche strafrechtspleging,
kan uit den aard der zaak, deswijds berwaarlijk tot bedenken-
gen aanleiding geven.

Het valt echter te betreuren dat aan het slot daarvan
zijn weggevallen de woorden: „ainsi que la disposition pénale
qui lui est applicable.“ Dientengevolge zal het voor de Neder-
landsche autoriteiten lastig zijn te beoordeelen of het aan den
opgeëischten persoon ten laste gelegde feit, in Engeland als
een strafbaar feit zal moeten worden beschouwd, tenzij toch,
volgens de bedoeling der wet van 6 April 1875 / Stbl. N 66 /
geene uitlevering kan plaats hebben indien het feit niet valt
zoo wel binnen de wetgeving van het aangevraagde als het
opëischende land.

Intusschen erken ik dat het in Engeland moeilyk
ja dierwyls onmogelyk zal zijn de op het feit toepasselyke
strafbepaling te vermelden, daar sommige der in art. 2 van
het ontwerp tractaat genoemde misdrijven niet leidend op
gewoonte-recht berusten.

Op dien grond wensch ik mynneijds dan ook niet langer
op de hervorging der bedoelde woorden aan te dringen.

De Minister van justitie
/ get. / van der Kaay.